

uspokojení z výtěžku, t. j. samozřejmě z výtěžku docíleného výkonem této exekuce. Není-li však právo vlastnické žalobkyni dle jejího tvrzení příslušející právem výsadním, nebylo třeba zjišťovati, zda shora uvedený skutkový přednes žalobkyně je pravdivým, neboť, i kdyby žalobkyně byla vlastnící kůží, o které jde, a kdyby se i připustilo, že zpeněžením těchto kůží družstvem nastoupil utržený peníz na místo kůží, pokud se týče, že žalobkyně proto, že kůže byly jejím vlastnictvím, stala se dokonce i vlastnící zabavené pohledávky, co by ovšem při bližším přezkumu neobstálo, neplynulo by z toho, že žalobkyni přísluší k zabavené pohledávce, která jediné je předmětem exekuce, výsadní právo, jehož zjištění svou žalobou neprávem se domáhá.

♦

Čís. 4823.

Jest přípustno teprve v řízení odvolacím (při odvolacím líčení) učiniti návrh, by byl rozsudek první stolice změněn v ten způsob, že se manželství rozvádí z viny druhé strany.

(Rozh. ze dne 18. března 1925, Rv I 206/25.)

Žalobě manžela o rozvod manželství od stolu a lože z viny manželčiny procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nevyšší soud nevyhověl dovolání žalované a uvedl ku konci

důvodů:

Nelze sdíleti právní názor odvolacího soudu, že jest vzhledem ku §u 482 druhý odstavec c. ř. s. nepřípustným dovolatelčin, teprve v odvolacím řízení učiněný návrh, by byl rozsudek soudu první stolice změněn v ten způsob, že se manželství rozvádí z viny žalobce, po případě z viny obou stran, poněvadž předpis §u 6 ministerského nařízení ze dne 8. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. jest absolutním, na návrh stran nevázaným předpisem, podle kterého výrok o vině musí býti učiněn i tehda, když návrh v této příčině ani nebyl učiněn, a proto ani v odvolacím řízení dodatečně po této stránce učiněný návrh stran nemůže býti podle §u 482 odstavec první c. ř. s. považován za nepřípustnou novotu, pokud se týče nevztahuje se na podobný návrh, učiněný teprve při odvolacím roku, nikoli však v odvolání, předpis §u 483 c. ř. s., což podle §u 513 c. ř. s. platí také pro dovolací řízení. Okolnost tato, což i dovolatelka mohla a musila nahlížeti, je však pro účelnost a úspěch jejího dovolání zcela bez významu.

Čís. 4824.

Vyhradil-li si prodávatel vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, nenabývá kupitel vlastnictví, zaplatil-li sice celou kupní cenu, nikoliv však i úroky z kupní ceny. Kupitel jest však oprávněn, má-li věc

ve své moci, domáhati se na třetí osobě, zabavivší exekučně věc, podle §u 37 ex. ř. vyloučení věci z exekuce.

(Rozh. ze dne 18. března 1925, Rv I 260/25).

Žalobou podle §u 37 ex. ř. domáhal se žalobce na žalované vymáhající věřitelce, by byla prohlášena nepřipustnou exekuce zabavením piano. Bylo zjištěno, že žalobce koupil piano na splátky, že prodatel si vyhradil k němu vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, že kupní cena byla sice zaplacená, nikoliv však úroky z ní. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka upírá žalobci oprávnění k žalobě podle §u 37 ex. ř. z toho důvodu, že žalobce piano, k němuž si prodávající vymínil vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, nezaplatil dosud úplně, byť, jak bylo zjištěno, piano přešlo již do žalobcovy moci. Ale neprávem. Po této stránce napadá dovolatelka především právní názor odvolacího soudu, že kupní cena za piano byla žalobcem zaplacená úplně, že nebyly zaplaceny pouze úroky, že však prodávající zaplacení úroků nepřikládá významu a že proto vlastnictví k pianu přešlo již na žalobce. Tento právní názor odvolacího soudu arci nelze sdíleti. Měl-li prodávající vyhrazeno vlastnictví až do úplného zaplacení, sluší uznati, že žalobce, jenž dluhuje ještě úroky, ač-li i tu lze přejíti mlčením předpis §u 1416 obč. zák., vlastnictví ku spornému pianu ještě nenabyl. Leč podle právního názoru dovolacího soudu jsou tyto okolnosti pro rozhodnutí této rozepře bez právního významu. Předpisem §u 37 ex. ř., jak to vyplývá z jeho doslovu, nezamýšlel zákonodárce zúžití kruh osob, k odporu oprávněných, vůči dřívějšímu, předpisem dvorského dekretu ze dne 29. května 1845, čís. 889 sb. z. s. se řídícímu, stavu právnímu, naopak citovaným předpisem byl kruh těchto osob podstatně rozšířen, když tímto jest dáno právo odporu každé třetí osobě, která si činí nějaké právo na předmětu exekucí postiženém a když toto její právo by činilo provedení exekuce nepřipustným. Taková právní povaha musí býti přiznána i žalobcem v jeho žalobě podle §u 37 ex. ř. uplatněnému právu. Byť i nenabyl ještě na řečeném předmětu vlastnictví, poněvadž kupní cenu sice už zaplatil, ale nezaplatil ještě úroků — dovolací soud při tom neřeší otázku placení s hlediska §u 1416 obč. zák. — jisto jest, že má kupovaný předmět ve své moci a že mu zaplacením skoro celé kupní ceny vzešel proti prodávajícímu závazkový nárok, by mu předmět nebyl odnímán, nýbrž naopak převedeno na něho po doplacení vlastnictví. Nelze pochybovati, že dovolatelka, nabyvši ku předmětu, o který běží, exekučního práva zástavního, kdyby z něho podle jeho zákonitě, v §§ 447 a 461 obč. zák. uvedené podstaty vyvádila důsledky, podstatně by porušila zjištěné právo žalobcovo, a o tomto jeho právu sluší usouditi, že činí další provedení exekuce nepřipustným.